

Hvorfor sker det så ikke, kan man spørge.

Vi må konstatere, at der også sker meget, men det er ikke nok. Der har i forskellige lovgivninger været fastsat særlige handicapkrav. Mange bestemmelser er løbende blevet justeret, og mange er blevet væsentligt forbedret. Mange har gjort noget: sundhedsministeren, miljø- og energiministeren, forskningsministeren, erhvervsministeren, trafikministeren, kulturministeren, arbejdsministeren og forsvarsministeren – jeg tror ikke, jeg har glemt nogen – lige så vel som by- og boligministeren har afstukket krav og retningslinjer.

Ligesom by- og boligministeren nu vil gå ind og kræve, at de gældende regler om tilgængelighed bliver fulgt i forbindelse med nyt byggeri og nye anlæg, er det væsentligt, at andre gør det samme, at alle vore ministre påser, at det sker.

Så vil jeg godt sige, at det heller ikke er nok. Der skal et større og sejere træk til, før vi når disse mål. Vi skal have kommuner og amter til at medvirke aktivt. Vi skal have den enkelte butiksindehaver til at medvirke. Vi skal have den praktiserende læge til at medvirke. Vi bør alle medvirke, og vi kan alle, hvis vi vil, være med til at sikre, at vi når de her mål.

Er det acceptabelt, når der f.eks. i kommuner gives dispensation til det bestående regelsæt omkring byggeri, fordi det er svært at finde løsningen? Nej, og vi skal heller ikke acceptere det. Jeg ved godt, nogle vil sige, at det måske heller ikke er så meget; det er omkring 13 pct., der bliver givet dispensation. Nej, vi skal tværtimod sige: Lad kreativiteten komme i anvendelse i stedet for, så kravene kan blive opfyldt.

Jeg kan allerede høre nogle sige: Jamen der gives jo heller ikke så mange dispensationer. Ja, men så må man jo spørge, hvad er årsagen til – hvad er så årsagen til – at der stille og roligt bygges og indrettes her og der, uden at kravene bliver opfyldt? Er det, fordi der stille og roligt sniges ting igennem, som ikke er i orden? Hvis det er tilfældet, så må der følges op på det. Vi må fastholde, at det skal tjekkes, så de regler, de krav, de forudsætninger, der er stillet op, bliver opfyldt.

Derfor er det også nødvendigt, at der sker en effektiv og konsekvent retshåndhævelse af de bestående muligheder for at idømme bødestraf, hvis et byggeri ikke overholder de gældende handicapkrav. Og derfor kan vi støtte, at by- og boligministeren kommer med initiativet til, at der ved sager om overtrædelse af byggelovgiv-

ningens handicapbestemmelser idømmes højere bødestraf, end tilfældet er i dag.

Det bliver nødvendigt med en stærkere holdningsbearbejdning som et væsentligt middel til at skabe forståelse. Det er en holdningsbearbejdning, som også skal ind i forhold til vores uddannelser, vores efteruddannelser. De bør indeholde de her dimensioner.

Jeg tror, vi kunne nå fantastisk langt, hvis f.eks. vores arkitekter, vores bygherrer så spørgsmålet om tilgængelighed som en spændende udfordring. Jeg tror også, det vil betyde meget, hvis vi rundt i samtlige landets amter og kommuner så en handlingsplan vedtaget i forhold til at opnå de her ting.

Det er ikke længere siden end her i slutningen af september måned, at by- og boligministeren afholdt en konference i Grenå, hvor netop spørgsmål om tilgængelighed var på dagsordenen. Og jeg synes, at betydningen af, at de kommuner, de amter, de steder, hvor man generelt havde prioriteret det meget højt, også i forhold til beslutningstager, meget klart kom frem også dér. Der næde man noget. Dér lykkes det. Og der var en rød tråd, der gik igennem, fra den første overvejelse og til handlingen var ført ud i livet.

Det vil sige, vi er nødt til at holde fast i, at vores kommuner, vores amter, vi alle sammen må yde en ekstraordinær indsats, og jeg tror, at kreativiteten bare skal have et lille skub, så lykkes det også.

Dermed også være sagt, at jeg tror ikke på, at det er nok, at bare den offentlige sektor går aktivt ind. Jeg nævnte på et tidligere tidspunkt vores butiksindehavere, men også vores virksomheder, vores arbejdspladser – hvor meget har de egentlig gjort for at sikre tilgængelighed, hvis de skal leve op til det sociale ansvar, som vi lægger sådan en vægt på at de skal gøre i de her år og fremover også? Hvad har de gjort for, at der er plads og mulighed for tilgængelighed?

Man kunne jo måske fristes til at spørge, hvor mange førtidspensionister vi egentlig har i det her land, fordi der ikke godt nok er taget hensyn til tilgængeligheden. Burde vi ikke give dem alle en chance for at kunne deltage aktivt? Det synes jeg vi skylder dem.

Jeg skal derfor på Socialdemokratiets vegne give vores fulde tilslutning til by- og boligministerens fortsatte arbejde med at nå de her mål såvel i forhold til en løbende koordinering af indsatsen som til det bredere samarbejde med gode organisationer som til gennemførelsen af